

Reconec que em preocupa la temptació de voler recolzar punts de vista personals emparant-me en frases de personatges famosos. Vull dir: m'esvera que al bat d'una conversa o advocat al compromís d'escriure, la frase m'acudeixi a la memòria, però el nom del personatge no. Aleshores, com que cal sortir-se'n d'una manera o altra i no hi ha temps de pensar-ho gaire, es corre el risc de fer trampa, citant el primer nom prestigiós que passa pel cap. Em consta que això a vegades es fa comptant que l'interlocutor o el lector no se n'adonaran, però en ocasions és el fruit d'una bona fe absoluta, una confusió en estat pur i natural, sense ganes d'enganyar ningú.

Aquest preàmbul, tan laberíntic, es deu al meu desig d'elaborar uns raonaments al voltant d'una frase que em sembla deguda a en Francesc Pujols. Honestament, no puc anar més enllà d'aquest "gairebé", perquè passò el mes juliol a Llançà, en un allotjament de cara al mar amb una vista fantàstica, però sense tenir a l'abast els elements de consulta que em són indispensables.

La frase és: "No comprenc com hi ha tanta gent que no creu en l'altra vida i en canvi creu en aquesta." Potser l'oració original no anava ben bé així, però la trobo molt aguda i d'una actualitat sorprenent. En període de vacances, no em puc evadir de la meva addicció a començar la jornada amb la taula plena de diaris, que porten notícies d'aquelles que reclamen fe per a creure en aquesta

el davantal de pere calders

Les mones d'aquest món

vida. Hi predomina l'interès —i la perplexitat creixent— pels canvis vertiginosos que es produeixen als països de l'Est, i el goig sense excessives alegries amb què s'ho prenen els països de l'Oest. La veritat és que aquella dita de no tenir-les totes es pot aplicar amb propietat en aquest cas.

Imperatius de temporada estival fan que escrigui aquestes ratlles amb més anticipació que de costum, però penso que, quan apareguin, uns quants temes encara mantindran vigència. Com ara la fotografia publicada a l'AVUI del 12-VII-90, poques hores després de la manifestació convocada perquè tothom es pogués pronunciar públicament i en veu alta dedicant paraules d'oprobri contra l'obra d'en Josep Maria Subirachs per a la Sagrada Família.

En el document gràfic que esmento hi figuren l'escultor atacat i en Vicenç Altaió, conversant amicalment. Si es té present que l'Altaió és el promotor de la campanya de desprestigi contra en Subirachs, es produeix una mena de tall de la respiració, com si ens haguéssim amoïnat prematurament i en va. No n'hi havia per a tant.

Pràcticament a tocar d'aquesta imatge, la premsa va publicar la presentació oficial de la *Petra*, que serà la mascota d'un determinat

aspecte dels Jocs Olímpics. El dissenyador que l'ha creada, veient-les venir, ha dit que la *Petra* és un mamarratxo simpàtic, i en bona part cal donar-li la raó: és un mamarratxo i, pel que fa a la simpatia, es pot assegurar que serà una qüestió més controvertida que l'altra. Però mentre ens ho anem empassant tot, el pare de la *Petra* ens empapera els futurs Jocs Olímpics (i negocis adjacents) amb ninnots que demanen una beatífica disposició de l'esperit per a ésser rebuts en societat.

L'espai destinat al present article no em permetrà parlar de tot el que tinc damunt la taula. Però hi ha una cosa que no puc passar per alt: hi tinc un fragment del mur de Berlín. Tal com sona! És una peça autèntica (no hi guanyaria res si ho dubtava), certificada pel director general de Limex-Bau, Export-Import, Propietat del Poble, organisme de Comerç Exterior de la RDA. Impressiona, oi? És un trosset misèrrim de ciment armat, poc afavorit, a l'empara del número de sèrie 69486. Me'l van donar dins d'una bossa de plàstic, en adquirir un setmanari que es publica a la capital del Regne. Si negués que em va il·lusionar, mentiria. Em sembla que aquest sol fet acredita la meva condició de creient en aquesta vida i en l'altra, condició que espero que em valguí indulgències. Podria aportar més proves, però per ara ja m'he embrancat prou.

Pere Calders